

CATALUNYA
GROP N.R.

A SACC 415
SANTIAGO DE CUBA

BUTLLETI D' INFORMACIO CATALANA

NUMERO 39

PUBLICACIÓ DEL "CATALUNYA" GROP N. R.

GENER 15. 1943

CRONICA

ANY NOU

ELS catalans semblem una ànima en pena que vaga pel món cercant la solució dels seus neguits, que no sap trobar en sí mateixa. Talment aquest és l'espectacle que donem col·lectivament, als tres anys, gairebé, de la catàstrofe més gran de la nostra història.

Entre la política catalana i el sentiment nacional, ha existit i existeix, un divorci. Aquella ha despreciat aquest; li ha dit "ceba" i ha seguit el seu camí mancada d'ideals i alimentant-se d'objectius, no sempre nobles.

Prat de la Riba, el definidor de la nacionalitat, iniciava una política oportunistista que, en el transcurs dels temps, havia d'ésser la negació d'aquella pròpia doctrina que ell sapigué llegir en el cor del poble i amb la qual tots hi estem d'acord, per això mateix, perquè no era d'ell sinó de tots. La "Lliga" quan deixà d'ésser "regionalista" i es digué "catalana", ho fou menys que mai i la seva actuació més anti-nacional.

"Acció Catalana" deixava en la lletra d'aquella invitació a la Conferència i en uns quants editorials posteriors, al seu periòdic, tot el contingut doctrinari que mai hauria de practicar. Ella també hauria de tenir Ministres i els hauria de tenir en el moment d'haver de rematar la República Catalana.

Macià, despreciat pels partits nacionalistes i probablement insegur ell mateix de la seva ascendència en el poble que l'estimava perquè havia estat rebel, honrat i conseqüent en les seves idees; que havia desitjat, de sempre, incorporar les classes humils a l'ideari del nacionalisme integral, donava la victòria més esclatant a la novella Esquerra Republicana de Catalunya, voltada d'homes inèdits en el nacionalisme i de notables mediocritats. Aquell partit mai comprengué la significació d'aquella aliança i el paper històric que li calia complir: mai fou el partit nacional. Avui aquelles mediocritats que visqueren d'un prestigi matllavat, —paràsits eters—, s'arràceren en morts i menys capacitats que mai, destenyeixen les projeccions nacionals de les seves dues figures senyeres: Macià i Companys.

¡Anem a les palpentes! Ara que hauríem de demostrar que posseïm ideals patriòtics, anem perduts mirant on es troba la consciència d'una nacionalitat que tenim, talment sembla, com una cosa accidental per amargar-nos més la vida. Donem la presència de la nostra personalitat en el que més ens distingeix que és el nostre idioma i no el sabem convertir en arma de penetració espiritual que remogui fins les entranyes dels més insensibles, sinó en instrument subtil de perversió nacionalista.

En començar, amb aquest nombre, la tasca pel 1943, encara que ens sentim al damunt un any més, ens sentim, però, més enfortits, més joves podríem dir, perquè nostre esperit ens fa esperar, possiblement, un any de definicions en la vida dels pobles.

Si el 1942 ens ha fet veure com la lluita del despotisme i l'esclavatge contra la justícia i la llibertat, va tornar-se favorable pels pobles que lluiten per les premisses de dignitat i de respecte als drets dels homes i dels pobles, es de creure que en el 1943, s'afermi més i més, i potser, en aquest mateix any, es defineixi la sort de tots els pobles que breguen per l'obtenció de la seva independència.

En aquesta oportunitat, el CATALUNYA, GROP N.R. fa ratificació dels seus ideals d'independència per Catalunya i en fer arribar la seva salutació a tots els catalans que escampats pel món sostenen i defensen la necessitat d'alliberar a Catalunya per sempre més, saluda i s'adreça també a aquells que encara no han decidit la seva actuació i confia que s'adonaran del deure que tenen contret amb la terra que els veié néixer, i, tots junts, lluitarem, amb tots els esforços, per a que sigui un fet la instauració definitiva de la República Catalana.